

4. Білотіл О. М. Механізми державного управління в туристичній індустрії на прикладі Причорноморського регіону України: дис... канд. держ. упр.: 25.00.02. Харків, 2016. 236 с.
5. Камушков О. С. Управління розвитком туристичної сфери України: автореф. дис... канд. екон. наук: 08.00.03. Запоріжжя, 2010. 25 с.
6. Козловський Є. В. Державне регулювання в галузі туризму: становлення та розвиток в Україні: автореф. дис. ... канд. держ. упр.: 25.00.02. Київ, 2008. 18 с.
7. Щепанський Е. В. Механізм державного антикризового управління в туристично-рекреаційній сфері України. *Університетські наукові записки. Часопис Хмельниць. ун-ту управління та права*. 2015. № 1. С. 284–292.

Надійшла до редколегії 10.09.2018 р.

УДК 351

АНАЛІЗ ФОРМ ЗАЛУЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОСТІ ДО ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Знаткова О. М.,

*аспірант кафедри політології та філософії,
Харківський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління при Президентові України,
м. Харків*

Проведено дослідження основних форм залучення громадськості до прийняття державноуправлінських рішень. Виокремлено основні форми громадської участі в публічному управлінні. Проведено аналіз нормативно-правового забезпечення форм громадської участі в публічному управлінні. Визначено основні переваги та недоліки нинішніх форм громадської участі у процесі прийняття державноуправлінських рішень.

Ключові слова: публічне управління, громадська участь, залучення громадськості, нормативно-правове забезпечення, прийняття рішень.

Znatkova O. M.,

*Postgraduate student of Politology and Philosophy Department,
KRI NAPA, Kharkiv*

ANALYSIS OF FORMS OF PUBLIC ACCESS TO ADMINISTRATIVE DECISION-MAKING: LEGAL ASPECTS

The article analyzes the main forms of public involvement in public-administrative decision-making. The main forms of public participation in public administration are outlined. The analysis of the regulatory framework for forms of public participation in public administration is carried out. The main advantages and disadvantages of the existing forms of public participation in the process of public-administrative decision-making are determined.

Key words: public administration, public participation, public access, regulatory framework, decision-making.

Постановка проблеми. Участь населення у прийнятті державноуправлінських рішень відповідає інтересам усіх сторін публічного процесу. Вона дає можливість повною мірою обстоювати інтереси різних суспільних груп, у чому зацікавлена як публічна влада, так і громадськість, підвищувати якість та забезпечувати легітимність управлінських рішень, запобігати бюрократизації влади, формувати конструктивний діалог між органами публічного управління та громадськістю.

Законодавча база України містить механізми щодо належного забезпечення прав громадськості на участь у публічному управлінні та на прийняття рішень у ключових сферах суспільного життя. Останнім часом в Україні прийнято велику кількість нормативно-правових актів, спрямованих на демократизацію органів публічної влади: укази Президента України та постанови Кабінету Міністрів України, на регіональному та місцевому рівнях – відповідні розпорядження голів державних адміністрацій, положення про громадські ради та статuti територіальних громад. Однак, попри значну кількість нормативно-правових актів, форми участі громадськості у формуванні та здійсненні публічного управління належним чином не реалізуються, потенціал інститутів громадянського суспільства в цьому напрямі повною мірою не використовується, а замість налагодження ефективного взаємозв'язку із суспільством спостерігається тенденція закритості діяльності органів публічного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемним питанням в галузі публічного управління присвячено вагомий масив наукових теоретичних та прикладних розробок. Проблеми громадської участі в публічному управлінні у своїх наукових працях розкривають такі дослідники, як Е. Афонін [3], В. Солових [20], Л. Гонюкова [3], Р. Войтович [3], Н. Ільченко [5] та ін. Проблемним питанням нормативно-правового забезпечення громадської участі в публічному управлінні приділено увагу таких дослідників, як М. Лаціба [1], І. Лукеря [1], О. Огданська [1], І. Шевчук [23] та ін.

Метою статті є аналіз нормативно-правового забезпечення залучення громадськості до прийняття державноуправлінських рішень.

Виклад основного матеріалу. Наукові дослідження містять два поняття “громадянська участь” та “громадська участь”. Поняття “громадянська участь” практично не використовується в наукових дослідженнях, лише у деяких виданнях це поняття використовується в контексті діяльності недержавних, некомерційних громадських організацій. Такий самий підхід застосовується і в зарубіжних виданнях. Зокрема, поняття “громадська участь” набуло поширення у виданнях, присвячених екологічним проблемам та участі в їхньому вирішенні громадськості [21, с. 14]. На думку А. Карпова, громадська участь – це “участь людей, які не наділені владними повноваженнями щодо підготовки й прийняття рішень органами державної влади, місцевого самоврядування та компаніями, з тих питань, які безпосередньо зачіпають інтереси цих людей” [6].

Щодо громадянської участі, то на думку авторів навчально-методичного посібника “Участь громадськості у процесі прийняття рішень на місцевому рівні”, громадянська участь – це “участь осіб в різних структурах та демократичних інститутах” [21, с. 14]. На думку Р. Хомської, громадянська участь – це “включення керованих та керуючих (в обговоренні та розробці політичних, соціально-економічних, культурних програм і проєктів), вплив на прийняття рішень та контроль за їх виконанням” [22, с. 276]. На думку дослідника К. Подьячева, громадянська участь – це “активність громадян та їх об'єднань, спрямована на вплив на процеси прийняття рішень органами публічної влади, з метою реалізації прав та інтересів громадян або загальної зміни соціальної реальності” [8].

Як зазначає В. Солових, принцип громадської участі полягає в тому, що інтереси всіх верств населення через участь громадськості повинно бути представлено в політичному процесі та враховано під час підготовки

та прийняття владних рішень. Саме в такому контексті найчастіше розглядає громадську участь сучасна західноєвропейська політична думка. Звідси природним чином випливає, що ідея громадської участі, осмислена як децентралізація та перерозподіл політичної влади, зустрічає в тій чи іншій формі опір із боку самої влади. Цьому опору сприяє і те, що самі громадяни та їхні асоціації не завжди здатні до дієвої громадської участі [20].

У Конституції України та Законі України “Про місцеве самоврядування в Україні” закладено підвалини здійснення основних демократичних форм прямої участі громади у вирішенні питань місцевого значення. Конституція України проголошує первинним суб’єктом місцевого самоврядування територіальну громаду як самоорганізовану спільноту громадян, що об’єднані за ознакою постійного проживання з метою задоволення в межах закону своїх колективних потреб і запитів та захисту своїх законних прав та інтересів. Ст. 140 Конституції України встановлює два способи здійснення місцевого самоврядування територіальною громадою. Йдеться про безпосередні (прямі) й опосередковані способи. Опосередкований спосіб – це звичний для України спосіб управління на місцях через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради та їхні виконавчі органи. Завдяки новим для українського суспільства безпосереднім формам здійснення місцевого самоврядування істотно підвищується роль і значущість територіальної громади, у першу чергу як суб’єкта місцевого самоврядування. Якщо брати до уваги безпосередні способи здійснення місцевого самоврядування, то власне Конституція України не регламентує і не конкретизує форм безпосереднього здійснення місцевого самоврядування [7].

Проте Закон України “Про місцеве самоврядування в Україні” визначає, зокрема, окремі форми участі громадян у місцевому самоврядуванні та особливості застосування їх. Згідно з цим Законом, до таких форм віднесено: місцеві референдуми; загальні збори громадян; місцеві ініціативи; громадські слухання; органи самоорганізації населення [17]. Окремі форми участі громадян описані, зокрема, Законом України “Про органи самоорганізації населення” [18] та Законом України “Про всеукраїнський референдум” [11].

Вважаємо за доцільне проведення аналізу нормативно-правового забезпечення залучення громадськості до прийняття державноуправлінських рішень, ґрунтуючись на основних формах залучення громадськості до прийняття державноуправлінських рішень.

Органи самоорганізації населення (ОСН) передбачені Конституцією України, Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні” та статутами територіальних громад відповідних населених пунктів. Існує також спеціальний Закон України “Про органи самоорганізації населення”, який визначає основні повноваження ОСН та процедури їхнього створення та функціонування [18].

До переваг зазначеної форми варто віднести:

- можливість утворення постійного представницького органу для жителів певної території;
- можливість утворення ОСН на різних рівнях: району, кварталу, вулиці, кількох вулиць, частини вулиці, мікрорайону, будинку, кількох будинків;
- можливість внесення пропозицій до проектів місцевих програм соціально-економічного і культурного розвитку та проектів місцевих бюджетів;

– наявність механізмів контролю реалізації політики, яку проводять органи влади щодо цієї території, зокрема щодо якості ремонтів житлових будинків,

– наявність механізму отримання бюджетного фінансування на свою діяльність через участь у конкурсі проектів та програм розвитку місцевого самоврядування.

Місцевий референдум передбачений Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні” [17]. Відповідно до цього Закону, порядок проведення референдуму має визначати спеціальний закон. З 1991 р. діяв Закон України “Про всеукраїнський та місцевий референдуми”. У 2012 р. на заміну йому було прийнято Закон України “Про всеукраїнський референдум” [11]. З того часу проведення місцевих референдумів не врегульовано на національному рівні.

Теоретично перевагами цієї форми громадської участі є те, що законом визначено, що місцевий референдум може застосовуватися для вирішення питань місцевого значення. Закон дає можливість залучити до прийняття рішення повністю всіх членів відповідної територіальної громади, отримати рішення, що є обов'язковим до виконання відповідно до закону.

Обмеженнями зазначеної форми громадської участі є те, що вона є вразливою до маніпуляцій за допомогою формулювань винесених на референдум питань, а також не забезпечено вільної агітації та вільного волевиявлення загалом. Референдум передбачає прийняття рішення більшістю, а не консенсусом, тому не враховує інтересів меншості, не сприяє розбудові довіри та порозуміння в громаді. Також референдум потребує залучення значних фінансових та організаційних ресурсів для його проведення. Так чи інакше процедуру проведення місцевих референдумів в Україні наразі не визначено, тому їх не практикують.

Загальні збори мешканців за місцем проживання передбачені Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні” [17]. Статут територіальної громади відповідного міста зазвичай містить декілька ключових вимог до процедури проведення зборів. Процедуру проведення зборів прописано у Положенні про загальні збори громадян за місцем проживання в Україні, прийнятому Постановою Верховної Ради України № 3748-12 від 17 грудня 1993 р. [14], однак вона може містити неузгодженості щодо норм конкретних статутів.

Перевагами цієї форми є те, що в зазначеному Законі визначено, що збори можуть застосовуватися для вирішення питань місцевого значення. Загальні збори можуть бути скликані ініціативними групами громадян, а не лише органами влади, а у громадськості є можливість винести певне питання на розгляд відповідної місцевої ради.

Недоліками цієї форми є те, що організувати конструктивний діалог із залученням усіх присутніх, тим паче врахувати інтереси меншин, може бути ще важче. Наразі детальної процедури проведення загальних зборів не визначено.

Громадські слухання передбачені Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні” [17]. Статут містить кілька ключових вимог до процедури проведення слухань. Варто згадати і про громадські слухання щодо містобудівної документації, передбачені Законом “Про регулювання містобудівної діяльності” [19]. Процедуру їхнього проведення визначено в Порядку проведення громадських слухань щодо врахування громадських

інтересів під час розроблення проектів містобудівної документації на місцевому рівні, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів № 555 від 25 травня 2011 р. Перевагами зазначеної форми є те, що вона враховує побажання громадян при розробленні генерального плану, плану зонування території та детального плану території, а також те, що пропозиції реєструються і є обов'язковими до розгляду, а відмова має бути аргументованою.

Проте до недоліків варто віднести те, що пропозиції громадян повинні містити обґрунтування з урахуванням вимог законодавства, будівельних норм, державних стандартів та правил. Це вимагає наявності певних компетенцій і знань, тому є бар'єром для участі, зокрема, вразливих суспільних груп. Слухання відбувається виключно у формі подання письмових пропозицій, що виключає можливість обговорення, роз'яснення проблемних питань, пошуку консенсусу, довіри та порозуміння, залучення усіх заінтересованих сторін. Необхідність подання пропозицій виключно письмово – поштою або у приміщенні органу влади – може бути бар'єром для певних суспільних груп; натомість електронної участі не передбачено.

Місцеві ініціативи передбачені Законом України “Про місцеве самоврядування в Україні” [17]. Статут територіальної громади міста включає в себе кілька ключових вимог до процедури внесення ініціативи. Перевагами зазначеної форми участі є те, що вона заохочує мешканців міста співпрацювати і об'єднуватись, і якщо ініціативу з певного питання внесено, її розгляд відповідною радою є обов'язковим.

До недоліків можна віднести те, що збирання підписів на підтримку ініціативи може відбуватися лише шляхом письмового збирання підписів, що потребує значних ресурсів для організації цього процесу, що може робити його недоступним для певних особливо вразливих суспільних груп. Також збирання підписів підтримки в електронному форматі неможливе. Механізм місцевої ініціативи не передбачає врахування інтересів меншості, можливості роз'яснення проблемних питань, пошуку консенсусу, довіри та порозуміння, залучення всіх заінтересованих сторін.

Громадською експертизою діяльності органів виконавчої влади є оцінювання діяльності органів виконавчої влади, а також ефективності прийняття та виконання ними рішень із метою підготовки пропозицій із розв'язання суспільно значущих проблем. З метою створення належних умов для участі громадськості у формуванні державної політики було прийнято Постанову Кабінету Міністрів України “Про затвердження Порядку сприяння проведення громадської експертизи діяльності органів виконавчої влади” № 976 від 5 листопада 2008 р. [15]. У цьому ж документі визначено детальну процедуру її проведення.

Консультації з громадськістю – це організоване органами виконавчої влади обговорення з громадою питань формування та реалізації державної політики з метою залучення громадян до участі в управлінні державними справами, надання можливості для їхнього вільного доступу до інформації щодо діяльності органів влади, а також забезпечення гласності, відкритості та прозорості діяльності відповідних органів [4]. Консультації проводяться щодо питань суспільного, економічного розвитку держави, реалізації та захисту прав і свобод людини, задоволення їхніх політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів [9]. Для залучення громадськості до процесу прийняття владних рішень було прийнято Постанову Кабінету Міністрів України “Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики” № 996 від

3 листопада 2010 р., а згодом було внесено до постанови необхідні зміни [13]. Зауважимо, що проведення органами виконавчої влади консультацій із громадськістю має систематичний характер, що зазвичай закріплюється у планах проведення таких консультацій на кожен рік. До переваг зазначеної форми можна віднести те, що механізм електронних консультацій дозволяє громадянам надавати пропозиції, коментарі й зауваження до проектів рішень органів влади. Щороку орган влади зобов'язаний прийняти орієнтовний план консультації. Важливо зауважити, що передбачено три форми проведення: 1) публічне обговорення: конференції, форуми, громадські слухання, круглі столи, збори, зустрічі; 2) електронні консультації; 3) вивчення громадської думки: соціологічні дослідження і спостереження, гарячі лінії, моніторинги. Закон передбачає інформування про план консультацій та оприлюднення результатів консультацій, а також те, що результати консультацій мають враховуватися під час прийняття рішень.

До недоліків можна віднести те, що процедуру механізму консультацій у формі публічних обговорень детально не прописано, не визначено, у яких випадках яка з форм консультацій має застосовуватися, що призводить до того, що здебільшого застосовуються електронні консультації.

Громадські ради передбачені Постановою Кабінету Міністрів України № 996 від 3 листопада 2010 р. [13], яка також затвердила Типове положення про громадську раду. Громадська рада – постійно діючий колегіальний виборний консультативно-дорадчий орган, утворений для забезпечення участі громадян в управлінні державними справами [23], здійснення громадського контролю діяльності органів влади [2], врахування позицій громадськості при формуванні та реалізації державної політики. Зауважимо, що в 2014 р. згідно з Постановою Кабінету Міністрів України № 688 було ліквідовано всі без винятку громадські ради, які було створено при органах державної влади до 22 лютого 2014 р. [10]. На сьогодні питання щодо створення громадських рад залишається відкритим. Також важливо додати, що процедури формування й діяльності громадської ради не передбачають електронної участі, що може бути бар'єром для участі.

Звернення громадян передбачені Законом України “Про звернення громадян” [16]. До переваг цієї форми участі можна віднести те, що Закон дає можливість кожній людині подати свої пропозиції (зауваження), заяви (клопотання), скарги до будь-якого органу влади. Також зазначена форма передбачає наявність різних форм подання звернення: усно (під час прийому, через гарячу лінію), письмову (поштою, особисто), електронну. Електронні петиції є окремою формою звернень громадян, передбаченою Законом України “Про звернення громадян” [16].

Запит на публічну інформацію передбачений Законом України “Про доступ до публічної інформації” [12]. До переваг можна віднести те, що зазначена форма дозволяє звертатися до органів влади та отримувати від них інформацію, що має публічний характер, також передбачено різні форми подання запитів: усно, письмово, поштою, факсом, електронною поштою та телефоном.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямі. Отже, вітчизняне законодавство визначає велику кількість процедур та форм здійснення місцевої демократії, найбільш розповсюдженими серед яких є: громадські слухання, громадські ради, громадські експертизи, індивідуальні чи колективні звернення громадян, консультації з громадськістю тощо. Проте зазначені форми громадської участі

мають досить-таки нечіткий характер та ступінь нормативно-правового забезпечення. Зокрема, діяльність органів самоорганізації населення та проведення референдумів регламентуються окремими законами України. Однак громадські слухання врегульовуються виключно статутами територіальних громад, місцеві ініціативи – статутом територіальної громади або представницьким органом, загальні збори – статутами та законодавством. Отже, статут територіальної громади сьогодні є одним із головних нормативних документів, котрий повинен врегульовувати порядок участі громадськості у вирішенні справ місцевого рівня. З огляду на вищенаведене можна дійти висновку про відсутність систематизації та оптимізації нормативно-правового забезпечення форм участі громадськості в публічному управлінні. З огляду на те, що сьогодні статuti територіальних громад запроваджено не в усіх громадах, важливим елементом практичного засвоєння інструментів місцевої демократії виступає формування та реалізація відповідних норм та процедур у громадах.

Список використаних джерел

1. Аналіз правового регулювання механізмів місцевої демократії / уклад.: М. Лациба, І. Лукеря, О. Огданська. Київ, 2013. URL: <http://www.gromada.lviv.ua/gfx/filez/analaz-ucipr.pdf>.
2. Взаємодія органів державної влади і організацій громадянського суспільства. URL: <http://old.niss.gov.ua/monitor/juli/23.htm>.
3. Громадська участь у творенні та здійсненні державної політики / уклад.: д-р соц. наук, проф. Е. А. Афонін, канд. іст. наук, доц. Л. В. Гонюкова, канд. наук з держ. упр., доц. Р. В. Войтович. Київ: [б. в.], 2005. 250 с.
4. До складу громадської ради при Мін'юсті увійшло більше сотні громадських організацій. URL: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/printable_article?art_id=244073058.
5. Ільченко Н. В. Концепція участі та методи залучення населення до розвитку територіальної громади. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2010. № 7. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=156>.
6. Кабінет Міністрів України потребує допомоги від Кіровоградської громади. URL: <http://gurt.org.ua/articles/5512/>.
7. Конституція України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
8. Механізми реалізації участі громадян та їх об'єднань у прийнятті державних управлінських рішень на місцевому рівні. URL: http://old.niss.gov.ua/monitor/Monitor2_73/01.htm.
9. Політико-правова база функціонування органів самоорганізації населення. URL: <http://old.niss.gov.ua/Monitor/juni08/7.htm>.
10. Правове регулювання участі громадськості у формуванні місцевої політики: проблеми та напрями реформування: аналіт. записка. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/815/>.
11. Про всеукраїнський референдум: Закон України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5475-17>.
12. Про доступ до публічної інформації: Закон України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
13. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики": Постанова Кабінету Міністрів України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-2010-%D0%BF>.
14. Про затвердження Положення про загальні збори громадян за місцем проживання в Україні: Постанова Верховної Ради України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3748-12>.
15. Про затвердження Порядку сприяння проведення громадської експертизи діяльності органів виконавчої влади: Постанова Кабінету Міністрів України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/976-2008-%D0%BF>.
16. Про звернення громадян: Закон України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/393/96-%D0%B2%D1%80>.
17. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>.

18. Про органи самоорганізації населення: Закон України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2625-14>.

19. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3038-17>.

20. Солових В. П., Радіонова Л. О., Каротєєва Г. С. *Громадська участь як один з базових елементів партисипативної демократії*. Харків. 2015. URL: <http://eprints.kname.edu.ua/40092/1/111-115.pdf>.

21. Список органів самоорганізації населення (ОСН), легалізованих виконкомом Миколаївської міської ради (станом на 14.01.2016). URL: [http://mkrada.gov.ua/content/reestr-legalizovanih-osn.html?Print Version](http://mkrada.gov.ua/content/reestr-legalizovanih-osn.html?Print+Version).

22. Участь громадськості у процесі прийняття рішень на місцевому рівні: навч.-метод. посіб. / Т. І. Євтухова, Ю. В. Легенко, Р. І. Міщенко та ін.; ДП "Укртехінформ". Київ, 2013. 250 с.

23. Чи готова місцева влада управляти містом спільно з громадянами: приклади Чернігова та Миколаєва. URL: <http://pik.cn.ua/14654/chi-gotova-mistseva-vlada-upravlyati-mistom-spilno-z-gromadyanamiprikladi-chernigova-ta-mikolaeva/>.

Надійшла до редколегії 10.09.2018 р.

УДК 351.71

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: ДЖЕРЕЛОЗНАВЧИЙ АНАЛІЗ ДИСКУРСНОГО ПОЛЯ УКРАЇНИ

*Лаврентій Д. С.,
аспірант,*

*Таврійський національний університет ім. В. І. Вернадського,
м. Київ*

Досліджуються публікації зарубіжних та українських науковців щодо різних сторін становлення, формування й реалізації механізмів державно-приватного партнерства та надається авторська класифікація дослідницьких підходів. Визначається, що вітчизняне дискурсне поле досліджень проблематики державно-приватного партнерства доцільно структурувати: за ознаками наукового напрямку; термінологічним зв'язком з іншими категоріями соціальної феноменології; галузевим упровадженням, механізмами формування та реалізації, причому кожен із цих кластерів може складатися з низки відповідних структурних одиниць.

Ключові слова: державно-приватне партнерство, сфера охорони здоров'я, медичні послуги, механізми державно-приватного партнерства, соціальне партнерство, соціальна політика.

Lavrentiy D. S.,

Postgraduate of V. I. Vernadsky Taurida National University, Kyiv

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP: SOURCE-STUDY ANALYSIS OF DISCOURSE FIELD OF UKRAINE

The paper explores publications by foreign and Ukrainian scientists on the subject of various aspects of coming into being, formation and implementation of the mechanisms for public-private partnership, and presents an author's classification of research approaches. The author points out that it would be reasonable to structure the domestic discourse field of research into the problem range of public-private partnership in the following way: by scientific areas; by terminological relation to other categories of societal phenomenology; by branch-related implementation; by mechanisms of forming and realization; moreover, each of the above clusters can comprise a series of the relevant structural units.

Key words: public-private partnership, sphere of healthcare, medical services, mechanisms of public-private partnership, social partnership, social policy.

© Лаврентій Д. С., 2018